

POSTANOWIENIE

Dnia 21 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku **M. Ł.**,

o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymującym w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 listopada 2010 r., sygn. akt III K (...),

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 21 października 2020 r.,
zażalenia wnioskodawcy,

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2020 r., IV KO 93/20, o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w trybie art. 545 § 3 k.p.k., na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

postanowił

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 23 września 2020 r., IV KO 93/20, Sąd Najwyższy stwierdził oczywistą bezzasadność wniosku M. Ł. o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymującym w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego w K. z dnia 29 listopada 2010 r., sygn. akt III K (...), i odmówił jego przyjęcia.

Powyższe postanowienie zaskarżył osobiście sporządzonym zażaleniem M. Ł.. W uzasadnieniu skarżący wskazał, że Sąd Okręgowy w K. nie wziął pod uwagę

„przepisów o ochronie tajemnicy w siłach zbrojnych PRL” oraz to, że Sąd rozpoznając jego sprawę nie znał treści „pisma z 23.03.2013”. Ponadto w zażaleniu podniesiono, że „Sąd Okręgowy w K. rozpoznając sprawę lustracyjną poważnie naruszył prawo obowiązujące żołnierzy w służbie czynnej”. Skarżący wniosł „o wznowienie postępowania i uniewinnienie”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza akt sprawy, przeprowadzona przez pryzmat argumentacji zawartej we wniesionym środku odwoławczym, nie prowadzi do wniosków odmiennych niż wskazane w zaskarżonym postanowieniu. Sąd Najwyższy w sposób należyty i przekonujący uzasadnił, dlaczego w tej sprawie nie zachodzą podstawy do przyjęcia do rozpoznania wniosku o wznowienie postępowania z powodów podanych przez skarżącego.

Z art. 545 § 3 k.p.k. wynika, że przepis ten dotyczy sytuacji, gdy wniosek o wznowienie postępowania "nie pochodzi od osoby wymienionej w § 2", a więc gdy złożyła go strona niedopełniając wymogu sporządzenia i podpisania wniosku przez obrońcę lub pełnomocnika. W takiej sytuacji przepis ten nakazuje badanie "treści wniosku" pod kątem tego, czy nie zachodzi podstawa do uznania go za oczywiście bezzasadny. W sytuacji, gdy - tak jak w sprawie niniejszej - już na pierwszy rzut oka widoczne jest, że powołane we wniosku okoliczności nie mogą spowodować wznowienia postępowania lustracyjnego, sąd odmawia przyjęcia wniosku bez potrzeby angażowania organów wymiaru sprawiedliwości w dalsze postępowanie i narażania Skarbu Państwa na ponoszenie kosztów obrony lub pełnomocnictwa z urzędu.

Z zażalenia wynika, że M. Ł. ponownie odniósł się do treści pisma Prezesa Związku Żołnierzy [...] z dnia 23 marca 2013 r. oraz „przepisów o ochronie tajemnicy w siłach zbrojnych PRL”, upatrując w tych dokumentach tym razem podstaw do podważenia zasadności postanowienia z dnia 23 września 2020 r. Zauważyć jednak należy, że były one przedmiotem analizy i rozważań Sądu Najwyższego w zaskarżonym postanowieniu. W uzasadnieniu orzeczenia, w kontekście argumentów zaprezentowanych we wniosku z dnia 4 lipca 2020 r., kategorycznie stwierdzono, że „(...) argumenty te nie podważają ani ustaleń faktycznych poczynionych przez sąd *meriti* co do charakteru współpracy lustrowanego z organami WSW, ani oceny prawdziwości oświadczenia złożonego przez niego w toku procedury rejestracyjnej kandydatów w kampanii wyborczej, nie ulega żadnej wątpliwości, iż okoliczności podnoszone w kolejnym piśmie wnioskodawcy były już przedmiotem uwagi Sądu Najwyższego orzekającego w przedmiocie poprzednich wniosków o wznowienie

postępowania lustracyjnego składanych przez M.Ł. i jego pełnomocnika”. Tymczasem M. Ł.. w zażaleniu ponownie żąda wznowienia postępowania odwołując się do tych samych okoliczności, które były badane pod kątem zaistnienia warunków do wznowienia postępowania zarówno w zaskarżonym orzeczeniu, jak i w poprzednich postępowaniach zainicjowanych przez skarżącego przed Sądem Najwyższym (por. sprawy o sygnaturach: o sygn. IV KO 121/18 i IV KO 45/20). W tych sprawach postanowieniami z dnia 10 lipca 2019 r. i 7 lipca 2020 r. oddalono wnioski o wznowienie, a Sady orzekające nie dopatrzyły się w zaprezentowanych okolicznościach podstaw do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania, na co słusznie zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu.

Podsumowując, w zażaleniu nie przedłożono żadnych argumentów, które świadczyłyby o niesłuszności zaskarżonego postanowienia.

W tej sytuacji rzeczono jak na wstępie.